

Orla Møller: Det er en betænkelig sag at foretage indskrænkninger i forældrenes myndhedsområde. Jeg er personlig overbevist om, at forudsætningen for, at et menneskeliv kan blive fyldt med glæde på den rigtige måde, er, at der er det allerbedste forhold mellem børn og forældre. Derfor kan jeg godt forstå, at der er mange bekymrede tanker i forbindelse med et forslag om nu at indskrænke forældremyndigheden, når det drejer sig om undervisning af kvinder i 15-18 års alderen i brug af antikonceptionelle midler. Men det forekommer mig også at være en meget betænkelig sag herhjemme at lade en udvikling finde sted, der bevirker, at et stort antal børn er uønskede. Jeg skal ikke trætte det høje ting med særdeles stærke skildringer af, hvilke følger dette kan få for menneskets hele tilværelse i årene senere hen; men det er i hvert fald givet, at et uønsket barn har den dårligst mulige start i livet, og skal man tage hensyn til dette, tror jeg, det bliver nødvendigt at tænke på på en eller anden måde at undgå, at der kommer flere uønskede børn.

Hvis jeg vælger at tage hensyn først og fremmest til forældrenes myndhedsområde, så vil jeg vel vælge noget, der er, skulle jeg sige „etisk indifferent“? Jeg kunne også godt sige „etisk sterilt“, for det betyder bare, at jeg giver forældrene en blankpudset myndighed at sidde og kigge på; det får nemlig ingen betydning i retning af et positivt forhold mellem menneskene. Hvis jeg derimod vælger at give unge kvinder ned til 15 år mulighed for at sikre sig imod et uønsket barn, kunne jeg måske være årsag til, at nogle tragedier blev undgået.

Jeg vil gerne have det sagt på denne måde, for jeg er ikke så naiv at tro, at man fjerner alle tragedier ved at stemme for ændringsforslaget om vejledning helt ned til 15 års alderen — det tror jeg ikke på — men jeg er overbevist om, at man i hvert fald kan undgå noget; og det vil sige, at vælger jeg denne afgørelse, så tager jeg en afgørelse, der er etisk forsvarlig, for den har noget positivt godt i sig.

Og så vil jeg i øvrigt gerne understrege, at dette forslag ikke er nogen legalisering af, at unge mennesker nu kan leve sammen, som det passer dem. Hvis det var det,

ville jeg i hvert fald på det allerskarpeste have taget afstand fra det. Jeg tror, at det er rigtigt at få det sagt på denne måde: dette lovforslag legaliserer ikke noget, men det imødekommer et ønske i en situation, som er svær visse steder. For mig ville det egentlig være helt tilstrækkeligt, at der sad nogle ganske få læger og sagde: den lovgivning, der for øjeblikket eksisterer — eller skulle jeg sige: den fortolkning af loven, som for øjeblikket gør sig gældende? — hindrer os i at hjælpe, som det ville være rimeligt. I så fald ville jeg stemme for lovforslaget.

Endelig vil jeg fremhæve, at når denne sag er blevet så vanskelig for mange, er det jo, fordi der er moralske fornemmelser i den; vi har alle uden undtagelse en fornemmelse af, at dette her angår vor personlige moralske opfattelse af disse forhold. Jeg er af den grund meget bange for forslaget om at stoppe ved 16 år, for det er for mig at se — nu håber jeg ikke, det bliver opfattet forkert — udtryk for en vis form for moralisering: man kan ikke rigtig lide at gå ned til 15 år; man kan eventuelt strække sig til 16. Det er udtryk for en vis form for moralisering, som jeg anser det for at være helt forkert at blande ind i dansk lovgivning. Vi skal ikke fra denne talerstol komme med moralske belæringer eller vedtage noget, som har moralsk belæring i sig — så er det andre stole, der skal tages i brug: lærestolen i skolen eller prædikestolen i kirken. Jeg anser det for at være farligt, om man med en lovgivning forsøger at moralisere, og derfor vil det for mig at se være mest regulært, at man holder den grænse, som man på en måde en gang har fastlagt i dansk lovgivning: man har jo erkendt, at fra 15 års alderen er der mulighed for at sætte børn i verden. Jeg vil anse det for at være rigtigst at standse dér.

Og så kan jeg alligevel ikke lade være med at komme med et par moralske betragtninger. Jeg er egentlig ked af, at man ikke fra langt større kredse i det danske folk har set dette problems skarphed for mange år siden. Jeg kunne have ønsket, at f. eks. kristne menigheder rundt omkring i landet havde startet de seksualklinikker, som vi har et så kolossalt behov for; for jeg tror, at skal der snakkes moral, så skal